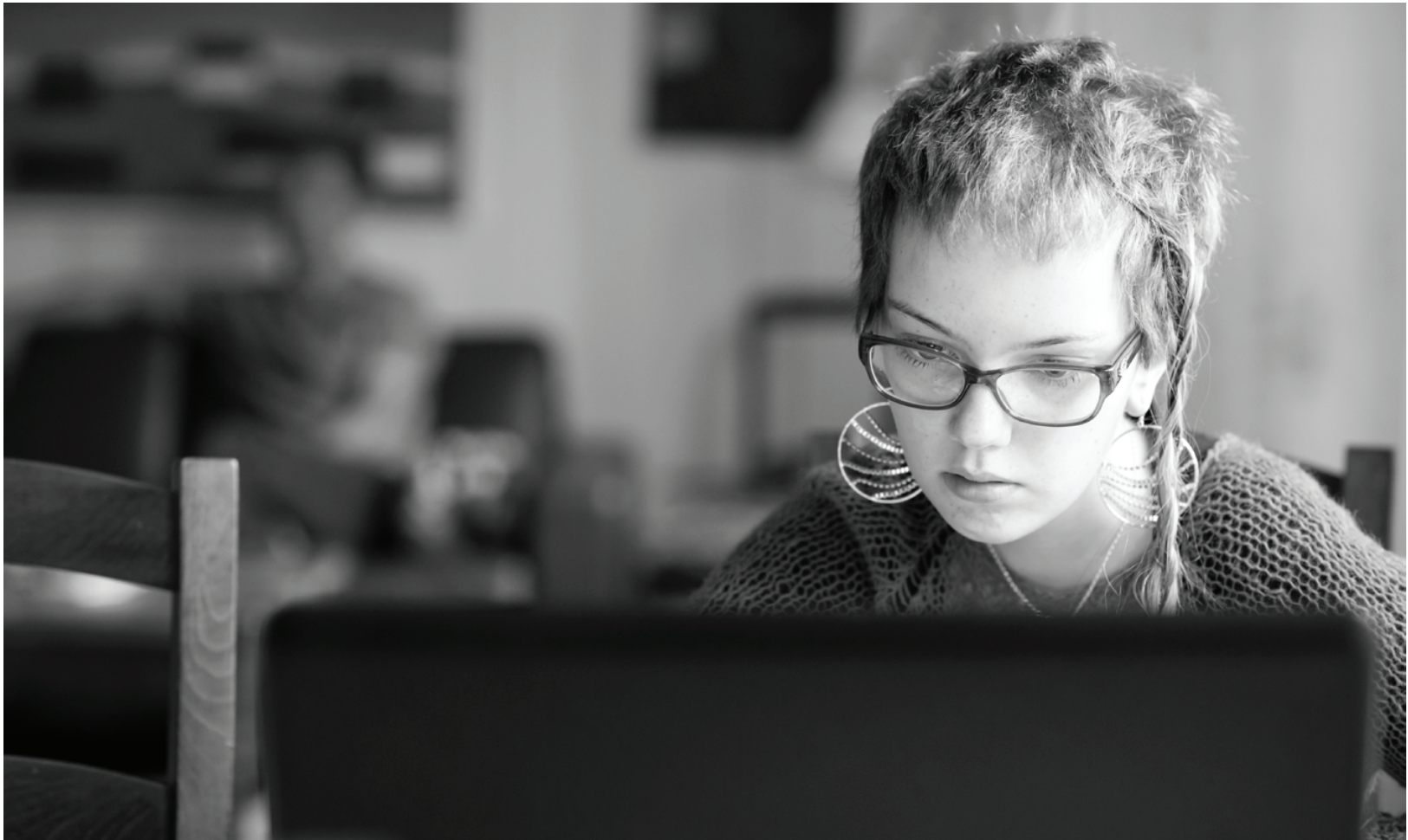

- Tóra misti málið, hon bleiv partvís lammað og bleiv rættiliga bundin at koyristóli. Tá stráluviðgerðin var liðug, blivu vit flutt á Hvidovre Hospital, har tey hava eina serdeild við uppvenjing, sigur Tummas Joensen og minnst aftur á, hvussu torført tað var, tá dóttirin ikki fekk tosað sum vanligt.

- Eg fór ein túr til handils við henni, meðan hon sat í koyristóli. Okkurt ljóð kom frá henni, men eg skilti einki av tí, hon segði, og eg spurdi upp í saman, um hon nú meinti við hetta ella hatta. Tað var hart, ikki at kunna samskifta sum vit plagdu, fortelur Tummas Joensen.

Eftir at hava verið til uppvenjingar á serdeidini í tveir mánaðir kundi Tóra saman við foreldrunum í november í fjør fara til Føroya, har hon skuldi halda fram við uppvenjing.

- Hon fór í skúla rættiliga skjótt, eftir at vit vóru komin aftur til Føroya. Hon var veik og mátti koyrast oman til skúlan og leiðast inn. Orku hevði hon lítið av, og tí var hon bert í skúla í fáar tímar um vikuna, sigur Tummas Joensen.

Fyrstu tíðina gekk hon til uppvenjingar á Klaksvíkar Sjúkrahúsi.

- Men vit valdu at steðga venjingini á sjúkrahúsinum og flyta hana til venjingarmiðstöðina Íðka í Klaksvík, mest tí vit hildu, at hon hevði fingið nokk av sjúkrahúsi og skuldi í eitt normalt umhvørvi at venja. Vit hava nú tikið yvir við venjingini, og tað gongur hampiligt men annars hava vit eisini fingið hjálp frá onkrum fysioterapeuti og fótbóltsvenjara Páll Guðlaugsson, sum tá vandi best

mansliðið hjá KÍ, sigur Tummas Joensen.

Hóast tað gongur rætta vegin við Tóru, so er hon ikki eins og aðrar 15 ára gamlar gentur.

- Enn hevur hon trupult við at ganga. Málið er komið aftur, men røddin er veikari og øðrvísið. Og so hevur hon ógvuliga lítlá orku, sigur Tummas Joensen

Ein hörð tíð

At tað gongur rætta vegin við Tóru boðar ein parúkkur frá, sum er at siggja á einum borði inni í hugnaligu húsunum í Klaksvík. Parúkkurin er á einum dukkuhvøvd, og tað er nakað síðani, hann hevur verið í brúk.

- Ja, hatta er parúkkurin, sum Tóra brúkti nakrar ferðir at byrja við, men nú hevur hon fingið hárið aftur, so nú hongur parúkkurin burturav á dukkuni her í stovuni, sigur Tummas Joensen og smílist. Tað er týðiligt, at tey fegnast um, at parúkkurin er á dukkuni og ikki á hvøvdinum á Tóru.

- Tað gongur spakuliga frameftir, og framstig henda, sigur Tummas Joensen.

Hann vísir á, at hóast dóttirin í lètuni er frísk og kemur spakuliga fyrri seg eftir allar viðgerðirnar, er talan um eina harða tíð. Serliga tí dóttirin ikki kann liva eitt lív sum aðrar tannáringagentur.

- Tað strævnasta er at vera vitni til, at frá at hava verið ein vanlig genta við ymsum frítíðarítrivum og nógvum vinfólkum, er hon nú fyrri tað mesta heima, og vit, foreldrini, eru tey, hon er mest saman við. Tað eru vit, sum fylla

gerandisdagin, og tað eiga foreldrini hjá einum tannáringi ikki at vera. Ikki tí, Tóra bindur og bakar, men alt hitt, sum hoyrir einum tannáringalívi til, er ikki har, sigur Tummas Joensen og heldur fram:

- Av tí at Tóra bráðliga ikki kann tað sama sum sínar javnaldrar, hevur hon eisini mist fleiri vinir. Og tað er hart. Serliga tá hon ringir runt til vinkonurnar, og eingin hevur møguleika at gera okkurt saman við henni. Eg haldi, at hennara javnaldrar kanska eru eitt sindur bangin fyrri henni og sjúkuni. Tey spyrja lítið og velja kanska í staðin at halda seg eitt sindur burtur, greiðir Tummas Joensen frá, sum saman við makanum, Eyð, hevur verið í flokkinum hjá Tóru og greitt teimum frá støðuni.

- Tað er ivaleyst eitt sindur torført fyrri tannáringar at skula fyrrihalda seg til nakað so álvarsamt sum krabbamein, men Tóra er sjálv rættiliga opin um sjúkuna, og um hvat sjúkan hevur gjørt við seg.

Vil gera tað lættari

Tóra roynir at venja hvønn dag og í lètuni hevur hon tað heilt gott. Hvønn triðja mánað er hon til kanningar á Ríkissjúkrahúsinum.

- Vit royna at gera tað til eina uppliving, soleiðis at tað ikki blívur alt for keðiligt at skula til Danmarkar. Tí tað er hvørja ferð ógvuliga hart, tá vit bíða eftir boðunum frá læknanum. Er krabbin komin aftur, ella kunnu vit fara heimaftur til Føroya og halda fram við tí lívinum, vit hava nú? Tað eru

spurningar sum vit seta okkum, hvørja ferð, vit sita inni hjá læknanum og bíða eftir endaligum boðum, sigur Tummas Joensen og heldur fram:

- Vit hava sett okkum fyri, at sjúkan skal ikki fylla so nógv í okkara gerandisdegi, hóast hon onkursvegna ger tað. Og tá vit fara til kontroll á Ríkissjúkrahúsinum plagar Tóra samstundis at vitja kenningar og familju, so á tann hátt verður túrurin inn á sjúkrahúsið nakað, vit "líka" mugu gera, áðrenn vit kunnu hugna okkum, greiðir Tummas Joensen frá.

Tóra og familja hennara vita alt um, hvussu tað er at vera barn og brúka stóran partin av tíðini í eini sjúkrasong. Børn við eini álvarsligari sjúku sum krabbamein hava veruliga fyrri neyðini at uppliva, at lívið eisini hevur góðar løtur at bjóða. Og hesum hevur Tummas Joensen nú sett sær fyrri at hjálpa við, tí í summar fer hann at súkkla til París saman við føroyska súkkkluliðnum, Team Rynkeby. Endamálið við túrinum er at savna inn pengar til krabbameinsrakt børn og familjur teirra.

- Børn, sum eru so nógv innløgð skulu hava onkrar góðar upplivingar, so alt ikki bara verður sjúkrahús, sjúka og einsemi. Pengarnir, sum koma inn í sambandi við súkklutúrinn til París, fara fyrri ein part til gransking, men skulu eisini geva krabbameinssjúkum børnum onkrar góðar upplivingar. Eg trúgvi, at slíkar upplivingar kunnu gera lívið hjá hesum børnunum eitt vet lættari, sigur Tummas Joensen.